DZIENNIK ZARZĄDZEŃ DYREKCJI OKRĘGU POCZT I TELEGRAFÓW W KRAKOWIE

Nr 5. Kraków, dnia 22 marca 1934 r. Rok II.

TREŚĆ:

I. Poczta:

31. Służba doręczeń w urzędach i agencjach pocztowych.
32. Kontrola listonoszów zapomocą pism wywiadowczych.
33. Przemycanie korespondencji wewnątrz opasek lub druków.
34. Pisma Władz i urzędów skarbowych w postępowaniu egzekucyjnem.
35. Protestowanie weksli, na których brak jest podpisu trasata.
36. Nieprawidłowe pobieranie opłat za doręczanie zaopatrzeń emerytalnych, wdowich, sierocych i inwalidzkich.

II. Telegraf i Telefon:

37. Postępowanie przy przeprowadzaniu rozmów międzymiastowych państwowych.
38. Sprzedaż detefonów.

III. Administracja:

39. Pokoje gościnne.
40. Delegacje służbowe.
41. Instrukcje służbowe.
42. Zwinięcia pośrednictw.

IV. Obwieszczenia:

43. Wydawanie telegramów.
44. Kara wydalenia.

POCZTA

31.

Służba doręczeń w urzędach i agencjach pocztowych.

Na podtawie statutu organizacyjnego Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 13 ex 1922 poz. 26) oraz § 209 ordynacji pocztowej (II. P. 3.) zarządza się wykonywanie służby doręczeń w urzędach i w agencjach pocztowych w następujący sposób:

Doręczaniu adresatom do domów **w miejscowych okręgach doręczeń** podlegają:

1) **W agencjach pocztowych 1, 2 i 3 stopnia:** przesyłki zwykłe, polecone i za pobraniem, zlecenia, telegramy, przekazy pocztowe, telegraficzne i czekowe P. K. O., zaopatrzenia emerytalne i renty inwalidzkie, oraz listy wartościowe.

Wartość **poszczególnych** przesyłek i sum do inkasa lub wypłaty nie powinna przekraczać kwoty 250 zł. Wysokość kwoty zleceń pocztowych z wekslami, przeznaczonemi do protestu, nie podlega temu ograniczeniu.

Ogólna wartość przesyłek wydanych jednorazowo doręczycielowi, nie może być wyższa ponad 1.000 zł.

2) **W urzędach pocztowych V klasy:** przesyłki listowe zwykłe,, polecone i za pobraniem, zlecenia, telegramy, przekazy pocztowe, telegraficzne i czekowe PKO., zaopatrzenia emerytalne i renty inwalidzkie, oraz listy wartościowe.

Wartość poszczególnych listów wartościowych nie może przewyższać kwoty 5.000 zł., innych zaś przesyłek i poszczególnych kwot do inkasa i wypłaty nie powinna przewyższać 1.000 zł.

Wysokość kwoty zleceń pocztowych z wekslami, przeznaczonemi do protestu nie podlega temu ograniczeniu.

3) **W urzędach pocztowych I, II, III i IV klasy:** przesyłki listowe zwykłe, polecone i za pobraniem, zlecenia, telegramy, przekazy pocztowe, telegraficzne i czekowe PKO., zaopatrzenia emerytalne i renty inwalidzkie, oraz listy wartościowe.

Wartość poszczególnych listów wartościowych, nie może przewyższać 10.000 zł., a innych przesyłek i poszczególnych kwot do inkasa i wypłaty 2.000 zł.

Doręczanie paczek zwykłych i wartościowych do wagi 20 kg. i wartości do 10.000 zł. w poszczególnym wypadku, obowiązuje nadal tylko w tych urzędach, w których zaprowadzono doręczanie paczek zaprzęgami konnemi.

W zamiejscowym okręgu pocztowym odbiór

i doręczanie przesyłek pocztowych, winny się odbywać regularnie w sposób przewidziany w § 59, przepisów ruchu do ordynacji pocztowej (II. P. 4.), telegramy zaś winny być doręczane, według postanowień § 110, ordynacji telegraficznej (IV. Tg. 2.).

W wypadku, gdyby urzędy i agencje pocztowe ze względu na bezpieczeństwo lub miejscowe warunki nie mogły wyjątkowo zaprowadzić służby doręczeń, w myśl niniejszego zarządzenia, winny o tem niezwłocznie donieść Dyrekcji z wyczerpującem podaniem przyczyn.

Równocześnie przypomina się urzędom i agencjom pocztowym, **o obowiązku pobierania i zarachowania, przypadających za doręczenie opłat, przewidzianych taryfą pocztową.**

Do służby doręczeń należy używać pracowników wypróbowanych, pod względem sumienności i uczciwości, a w urzędach pocztowych przedewszystkiem pracowników etatowych.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od 1-go kwietnia 1934 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą zarządzenia Oddziału ruchu pocztowego, skierowane do poszczególnych urzędów, w przedmiocie unormowanym niniejszem zarządzeniem.

Nr. AO. 41/2 z dnia 8. marca 1934 r.

32.

Kontrola listonoszów zapomocą pism wywiadowczych.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów reskryptem z dnia 5. marca 1934 r. Nr. PW. 110/5 zniosło zarządzenie swe z dnia 23. V. 1927 r. Nr. 1580/V o kontroli listonoszów zapomocą specjalnych pism wywiadowczych

Wobec tego unieważnia się tutejsze zarządzenia z dnia 1. V. 1927 r. Nr. 42587/6 okólnik Nr. 157 ex 1927, z dnia 28. I. 1928 r. L. 5998/6 okólnik Nr. 38 ex 1928, oraz z dnia 12. II. 1932 r. Nr. PP. 15/9 okólnik Nr. 78 ex 1932 r.

Obecnie nie należy zatem już wogóle wysyłać w odstępach dekadowych pism wywiadowczych do odbiorców listów wartościowych, przekazów pocztowych i czekowych PKO.

Nr. AO. 90/11 z dnia 9. marca 1934 r.

33

Przemycanie korespondencji wewnątrz opasek lub druków.

Urzędy wymiany doniosły, że w przesyłkach z broszurami i gazetami z dawniejszej daty, wysyłanych za opłatą dla druków z kraju do zagranicy, zwłaszcza do Palestyny, nadawcy masowo przemycają listy i pisma o charakterze korespondencji bieżącej i osobistej. Korespondencję tę wysyłający umieszczają na niezadrukowanych brzegach czasopisma lub ukrywają wśród kartek czasopism i broszur oraz w opaskach; sporządzają również opaski z umiejętnie złożonych listów. Przesyłki te nadają często w ambulansach, licząc na to, że kontrola w ambulansach pocztowych wskutek nawału pracy jest słabsza.

Z uwagi na to, że prowadzenie ścisłej kontroli w urzędach wymiany, gdzie druki takie gromadzą się w znacznych ilościach, jest bardzo utrudnione, oraz z uwagi na przepisy II. P. 5. § 10 pkt. 2b i na tutejszy okólnik Nr. 184 z 1932 r. poleca się urzędom i agencjom pocztowym roztoczyć ścisłą kontrolę nad nadawanemi do zagranicy drukami i gazetami, a w szczególności nad temi, które są adresowane do odbiorców w Palestynie.

Nr. PP. 61/4 z dnia 22. marca 1934 r.

34.

Pisma władz i urzędów skarbowych w postępowaniu egzekucyjnem.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządzeniem z dnia 17. lutego 1934 r. Nr. PW. 104/55/33 wyjaśniło, że uprawnienie do wysyłania i opłaty przesyłek listowych w sposób ustalony w części I rozporządzenia Ministrów Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22. lipca 1933 r. o urzędowych przesyłkach listowych (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 18 z 1933 r. poz. 74), a w szczególności również i uprawnienie do wysyłania **zwykłych listów i kartek za zwrotnem poświadczeniem odbioru w myśl § 1, pkt. 1 c.)** powołanego rozporządzenia, przysługuje wszystkim władzom i urzędom państwowym, samorządu terytorjalnego i gospodarczego w poruczonym zakresie działania, sądom i prokuratorom w sprawach administracji sądowej oraz przedsiębiorstwu „Polskie Koleje Państwowe“. wymienionym w § 2 ust. 1 pkt. a) tegoż roz-

porządzenia, **a więc również władzom i urzędom skarbowym w postępowaniu egzekucyjnem.**

Wobec powyższego wyjaśnia się, iż pisma urzędowe i wezwania wysyłane w postępowaniu administracyjnem (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 4 z 1931 r. poz. 15) oraz pisma i wezwania władz i urzędów skarbowych w postępowaniu egzekucyjnem (Dz. Urz. Nr. 16 z 1932 r. poz. 109) mogą być wysyłane przez te władze i urzędy, jako listy zwykłe za zwrotnem poświadczeniem odbioru..

Nr. PP. 12/84 z dnia 26. lutego 1934 r.

35.

Protestowanie weksli, na których brak jest podpisu trasata.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów reskryptem z dnia 26. lutego 1934 r. Nr. PW. 120/4 wyjaśniło, co następuje:

W myśl postanowień art. 20 prawa wekslowego, prawo do przedstawienia wekslu trasatowi do przyjęcia, przysługuje posiadaczowi wekslu albo nawet każdemu, kto go ma w ręku.

Jeżeli więc wystawca lub indosant nie zamieścił na wekslu zastrzeżenia, przewidzianego w art. 21, pkt. 1 i 4 prawa wekslowego, nieprzedstawienie wekslu do przyjęcia nie może być przeszkodą do sporządzenia przez urząd pocztowy protestu z powodu niezapłacenia.

Wobec tego wyjaśnia się Urzędom i agencjom pocztowym, iż weksle trasowane, na których brak jest podpisu trasata, nadesłane przy wykazach zleceniowych, druk Nr. 80 **b**, lub 80 **c**, z przeznaczeniem do protestu, jeżeli nie zachodzą wypadki, przewidziane w art. 21 i 24 prawa wekslowego (zamieszczonego w Dz. Urz. b. Gen. D. P. i T. Nr. 46, z 1924 r. poz. 193) należy przedstawiać dłużnikom do zapłacenia, a w razie niezapłacenia należy dokonywać protestu.

Równocześnie unieważnia się okólnik Nr. 50, L. 641/6/31, z dnia 3. lutego 1931 r.

Nr. PP. 26/31 z dnia 9. marca 1934 r.

36.

Nieprawidłowe pobieranie opłat za doręczanie zaopatrzeń emerytalnych, wdowich, sierocych i inwalidzkich.

Izba Kontroli Rach. P. i T. w Bydgoszczy, oraz organa inspekcyjne Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów stwierdziły, że urzędy pocztowe, w których zaprowadzona jest służba doręczeń przekazów pocztowych i PKO. z pieniędzmi, interpretują mylnie postanowienia rozdziału IX. pkt. 16 litera b) taryfy pocztowej (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 14 z 1933) pobierając ulgowe opłaty za doręczenie zaopatrzeń emerytalnych, wdowich, sierocych i inwalidzkich bez różnicy czy zaopatrzenia te wypłacane są z funduszu Skarbu Państwa lub Przedsiębiorstwa Państw. „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ czy też z Przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państw.“ lub z Monopoli Państw.

Już zarządzeniem z dnia 6. lipca 1933 r. Nr. PP. 11/69 (Dziennik Zarządzeń Dyrekcji Poczt i Telegr. Nr. 7, z 1933 r. „poz. 94) wyjaśniono urzędom kiedy i w jakiej wysokości należy pobierać opłaty za doręczenie i wypłatę przekazów poczt. i PKO., stanowiących zaopatrzenia emerytalne i t. d., a mimo to urzędy w dalszym ciągu — pobierają niewłaściwe opłaty, narażając przez to Zarząd pocztowy na poważne straty.

Celem uniknięcia w przyszłości podobnych nieprawidłowości, wyjaśnia się urzędowi, iż opłatę taryfową w kwocie 10 gr., oznaczoną w rozdziale IX „Opłaty za świadczenia dodatkowe“ **poz. 16 litera b)** taryfy pocztowej (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 14 z 1933 r.) należy pobierać tylko za doręczanie zaopatrzeń emerytalnych, wdowich, sierocych, inwalidzkich i t. p. stałych zaopatrzeń, wypłaconych **z funduszu Skarbu Państwa lub Przeds. Państw. „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.**

Za doręczanie wszelkich innych zaopatrzeń emerytalnych, wdowich, sierocych i inwalidzkich, wypłacanych **z funduszów instytucyj i przedsiębiorstw państwowych lub prywatnych** należy pobierać **normalne opłaty taryfowe,** wymienione w powołanej wyżej **poz. 16 litera a).**

Nr. PP. 12/142 z dnia 15. marca 1934 r.

TELEGRAF I TELEFON.

37.

Postępowanie przy przeprowadzaniu rozmów międzymiastowych, państwowych.

Stwierdzono, że Urzędy pocztowe nie przestrzegają ściśle, wydawanych niejednokrotnie przez Dyrekcję zarządzeń w sprawie notowania na kartkach zgłoszeniowych nazwisk osób, przeprowadzających rozmowy międzymiastowe z telefonów, abonowanych przez Władze i Urzędy państwowe, jak rów-

nież używania kartek zgłoszeniowych koloru kremowego na rozmowy państwowe.

Ponieważ zaniedbania Urzędów w tym kierunku powodują częste reklamacje, oraz zażalenia Władz i Urzędów państwowych, które w takich wypadkach wzbraniają się uznać rozmowę za urzędową, a w konsekwencji odmawiają zapłaty rachunku telefonicznego, przeto poleca się Urzędom przy odbieraniu zgłoszeń na rozmowy urzędowe stosować się **ściśle** do postanowień § 18 „Przepisów o pobieraniu i zarachowaniu taryfowych należności telefonicznych" (V. Tf. 4) (str. 9, odnośnik 2.)

W wypadkach chwilowego braku kartki zgłoszeniowej, odpowiadającej rodzajowi przeprowadzanej rozmowy, można wyjątkowo użyć kartki innego koloru, jednakże wówczas należy na kartce bezwarunkowo zaznaczyć, że rozmowa miała charakter urzędowy i t. p.

Równocześnie ostrzega się, że należności telefoniczne za rozmowy międzymiastowe nieuznane przez Władze i Urzędy państwowe z powodu braku nazwiska osoby przeprowadzającej rozmowę, będą w przyszłości ściągane od pracowników, ponoszących w tym wypadku winę.

Nr. TE. 228/34 z dnia 15. marca 1934 r.

38.

Sprzedaż detefonów.

Celem zaznajomienia się z wynikiem rozsprzedaży detefonów na ulgowych warunkach, wprowadzonych rozporządzeniem Ministerstwa P. i T. z dnia 5. X. 1933, podaje się procentowe zestawienie sprzedaży pierwszej 10-tysięcznej partji kompletów „detefon" z podziałem na poszczególne Dyrekcje:

Dyr. Warszawska	41.63%
Dyr. Lubelska	16.17%
Dyr. Krakowska	10.22%
Dyr. Wileńska	9.37%
Dyr. Lwowska	7.22%
Dyr. Poznańska	5.64%
Dyr. Bydgoska	5.35%
Dyr. Katowicka	4.40%

Powyższe zestawienie wykazuje nierównomierność sprzedaży kompletów „Detefon" w poszczególnych Dyrekcjach P. i T.

Wzywa się przeto Urzędy (Agencje) do jak najintenzywniejszej pracy w kierunku wzmożenia sprzedaży detefonów, tak celem podniesienia dochodowości przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", jak i we własnym interesie pracowników pocztowych.

Nr. TE. 51/34 z dnia 21. lutego 1934 r.

ADMINISTRACJA.

39.

Pokoje gościnne.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządzeniem z dnia 12-go stycznia br. Nr. AB. 943 w sprawie opłat i używania pokojów gościnnych nie sprzeciwia się, aby w miejscowościach zwłaszcza kuracyjnych, gdzie urządzono większą ilość pocztowych pokojów gościnnych, w wypadkach, **gdy pokoje te nie mogą być w normalny sposób wykorzystane**, pewną ich ilość wynajmować urzędnikom pocztowo - telegraficznym na okres przynajmniej 1 miesiąca, za opłatą, obliczoną w myśl postanowień § 6 punkt B. Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 2. i podwyższoną o 50 proc. jeśli chodzi o pokoje umeblowane na jedną lub dwie osoby, a 75 proc. jeśli chodzi o pokoje umeblowane na 3 osoby. Za świadczenia dodatkowe jak ogrzewanie centralne i oświetlenie elektryczne, funkcjonarjusze, korzystający z pokojów gościnnych na warunkach w niniejszem zarządzeniu podanych, obowiązani będą uiszczać opłaty dodatkowe.

W miejscowościach kuracyjnych w Mszanie Dolnej i Rabce są pokoje gościnne, które Dyrekcja P. i T. mogłaby przydzielić reflektującym na warunkach wyżej podanych.

Reflektujący na przydział pokoju gościnnego w wyszczególnionych miejscowościach, powinien wnieść prośbę do Dyrekcji przez Urząd pocztowy tej miejscowości, w której pokój gościnny się znajduje.

Nr. OB. 141 z dnia 2. lutego 1934 r.

40.

Delegacje służbowe.

W ogólnych wydatkach osobowych państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" stosunkowo poważną pozycję zajmują

wydatki na delegacje służbowe pracowników, wpływając w ten sposób pośrednio na obniżenie rentowności przedsiębiorstwa „P. P. T. i T.“

Ponieważ obecna sytuacja budżetowa wymaga jaknajdalej idących oszczędności w wydatkach tego przedsiębiorstwa, muszą być między innemi również wydatki na delegacje, ograniczone do możliwego minimum, wobec czego będzie można delegować pracownika pocztowego z jednej miejscowości do innej, jedynie wyjątkowo w wypadkach koniecznej potrzeby, np. do miejscowości uzdrowiskowych i zdrojowych w sezonie letnim na czas wzmożonego ruchu pocztowo - telegraficznego, gdy niedelegowanie pracownika miałoby wpłynąć ujemnie na tok pracy w urzędzie i wydajność danej placówki przedsiębiorstwa państwowego.

Bardzo często jednak PP. Naczelnicy urzędów uzasadniają konieczność delegacji brakiem w danym urzędzie pracownika, nadającego się na administratora urzędu w czasie urlopu, choroby, ćwiczeń wojskowych, czy innej nieobecności naczelnika urzędu.

Okoliczność ta może być brana pod uwagę jedynie w wypadkach rzeczywistego braku w danym urzędzie obok naczelnika drugiego etatowego urzędnika. We wszystkich innych wypadkach, t. zn. gdy Urząd liczy wraz z naczelnikiem przynajmniej dwóch etatowych urzędników, żądanie delegacji na czas urlopów, choroby, ćwiczeń wojskowych jest niedozwolonem, gdyż w myśl mojej odezwy z dnia 12. lutego 1934 r. Nr. AO 93/1 (Dz. Zarządzeń tut. Dyrekcji Nr. 4 z dnia 15. lutego 1934 r.) urlopy należy przeprowadzać własnemi siłami w miesiącach słabszego ruchu pocztowo-telegraficznego, a w razie choroby lub nieobecności naczelnika urzędu z innej przyczyny stanowisko jego musi objąć z kolei najstarszy służbą podwładny urzędnik, zaś brak personelu zostanie w razie uznanej przez Dyrekcję Okręgu P. i T. konieczności uzupełniony przez przydzielenie siły zastępczej.

Ponieważ jednak w niewielu tylko urzędach istnieje stanowisko oficjalnego zastępcy naczelnika urzędu, a w każdym urzędzie może w każdej chwili zajść faktycznie potrzeba zastępstwa naczelnika, wobec tego **poleca** się wszystkim PP. Naczelnikom urzędów o dwóch i więcej etatowych siłach urzędniczych w **możliwie krótkim terminie zapoznać jednego z podwładnych urzędników** z całokształtem miejscowej służby pocztowo-telegraficznej oraz z administracją urzędu i w ten sposób **wykształcić go na swego zastępcę,** który w razie choroby, urlopu i wogóle nieobecności w służbie naczelnika urzędu, mógłby go zawsze i we wszystkiem w urzędzie zastąpić przez co zaoszczędzi się przedsiębiorstwu „P. P. T. i T.“ wydatków na delegacje bez obawy niedomagań w normalnym toku służby pocztowo - telegraficznej.

Do zarządzenia tego muszą PP. Naczelnicy urzędów bezwzględnie się zastosować także we własnym interesie, gdyż Dyrekcja zgodnie z zarządzeniami w tej sprawie Ministerstwa Poczt i Telegrafów w żadnym wypadku nie będzie brać pod uwagę w którymkolwiek ze wspomnianych urzędów pocztowych i telegraficznych, urzędnika, któryby potrafił zastąpić naczelnika urzędu w czasie jego nieobecności w służbie, lecz zawsze zajmować będzie stanowisko, że gdy w danym urzędzie jest zatrudnionych przynajmniej dwóch etatowych urzędników najstarszy służbą podwładny urzędnik jest nieoficjalnym zastępcą naczelnika, powołanym do jego zastępstwa w razie potrzeby, a nieprzydatność takiego urzędnika przypisze Dyrekcja opieszałości naczelnika, którego ewentualnie pociągnie się do odpowiedzialności służbowej za narażenie instytucji pocztowej na niepotrzebne wydatki, związane z delegacją.

Nr. AP. 30 z dnia 26. lutego 1934 r.

41.

Instrukcje służbowe.

Wobec wprowadzenia w życie nowych, ogólnych przepisów o służbie pocztowej i telegraficznej, będące dotychczas w użyciu w urzędach pt.: instrukcje służbowe, oparte na nieobowiązujących już przepisach, okazały się przestarzałemi i w wielu kierunkach nie mogą mieć w praktyce zastosowania.

Wobec tego poleca się Panom Naczelnikom urzędów pocztowych i telegraficznych sporządzić i nadesłać Dyrekcji P. i T. do zatwierdzenia w dwóch egzemplarzach szczegółowe nowe instrukcje służbowe.

Przy opracowaniu nowych instrukcji służbowych należy się kierować następującemi wytycznemi, opartemi na zarządzeniu Ministerstwa P. i T. z dnia 15. II. br. GMOrg 1144, a mianowicie:

Instrukcja służbowa ma być normą regulującą wewnętrzną organizację urzędu w sposób, któryby ustalał podział urzędu na oddziały, działy i miejsca pracy z wymienieniem zakresu działania oddziałów (działów), oraz czynności, przypadających na poszczególne miejsca pracy (pracowników).

Głównem zadaniem instrukcji jest takie zorganizowanie pracy w urzędzie (ewent. przy pomocy wykresu), ażeby każdy pracownik mógł się łatwo zorjentować w całokształcie organizacji urzędu, ażeby wiedział, jakie czynności ma wykonywać i przez jaki czas (godziny urzędowania), komu w jaki sposób i o jakim czasie ma przekazać przyjęte przesyłki i gotówkę, oraz jak daleko sięga jego odpowiedzialność.

Zadanie, które ma spełniać instrukcja wynika z pkt. 6 tymczasowej instrukcji dla naczelników urzędów (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 5. z 1919 r.)

Instrukcja nie ma być szczegółowem repertorjum, obowiązujących przepisów, lecz przepisem, organizującym podział pracy w urzędzie, oraz sprawne działanie urzędu

Instrukcja służbowa **powinna zatem być krótka, jasna i przejrzysta** i bezwzględnie nie powinno się w niej przytaczać tekstu, obowiązujących przepisów. Jak bowiem dany pracownik ma wykonywać swoje czynności służbowe, dowie się on z przepisów służbowych.

Instrukcja służbowa powinna zatem:

1) ustalić organizację wewnętrzną urzędu (z podziałem na oddziały i ewent. działy, jeżeli chodzi o większe urzędy) oraz miejsca pracy,

2) zawierać zakres czynności każdego oddziału (działu) i miejsca pracy,

3) określić czas pracy każdego pracownika (godziny urzędowania),

4) zawierać postanowienia odnośnie tych czynności, których uregulowanie poszczególne przepisy pozostawiły instrukcji, lub które zależnie od stosunków lokalnych nie mogą być uregulowane przepisami np. kiedy należy przekazać przesyłki, przyjęte przy okienku do ekspedycji, kiedy należy opróżniać skrzynki, kiedy urzędnicy okienkowi powinni odstawiać nadmiar gotówki do kasy głównej i t. p.

5) określić, jakie klucze, pieczątki, stemple i t. p. należą do danego miejsca pracy, wzgl. pracownika natomiast określenie sposobu przechowywania kluczy nie należy już do instrukcji, ponieważ jest już określone przepisami służbowami,

6) określić odpowiedzialność pracownika za powierzone mu przesyłki itp. (np. z chwilą odebrania i pokwitowania przesyłek itp. przez następcę, odpowiedzialność za nie przechodzi na odbierającego).

W większych urzędach, w których znajdują się oddziały (działy), jest wskazane sporządzić wyciągi z instrukcji dla każdego oddziału (działu). Wyciągi powinny się znajdować u kierownika danego oddziału, który powinien dbać o ich aktualność, oraz stale czuwać nad tem, ażeby podległy mu prsonel znał postanowienia instrukcji i ściśle ich przestrzegał. Każdy nowoprzydzielony do urzędu (oddziału) pracownik powinien się natychmiast zapoznać z instrukcją, stwierdzając ten fakt swoim podpisem i datą na osobnym arkuszu, dołączonym do instrukcji służbowej. W urzędach o dwóch przynajmniej etatowych siłach urzędniczych funkcjonuje odrębnie kasa główna bez względu na to, czy prowadzą ją dwaj urzędnicy czy też urzędnicy zajęci równocześnie w kasie podręcznej (przy okienku kasowem dla publiczności).

Instrukcje służbowe, sporządzone według powyższych zasad należy tu przedstawić w terminie najpóźniej do końca kwietnia br.

Nr. AO. 70/2 z dnia 9. marca 1934 r.

42.

Zwinięcie pośrednictw pocztowych.

Zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 9. III. 1934 r. GMOrg 1162 zwija się z dniem 31. marca 1934 r. pośrednictwo pocztowe o rozszerzonym zakresie działania w Witkowicach, oraz o zwykłym zakresie w Bulowicach i Podlesiu Kąckiem, powiat Biała.

Z tym samym terminem wymienione pośrednictwa przydziela się do zamiejscowego okręgu pocztowego U. p. t. Kęty.

Nr. AO. 30/3 z dnia 17. marca 1934 r.

OBWIESZCZENIA

43.

Wydawanie telegramów.

Ostatnio miał miejsce następujący fakt, ujemnie świadczący o obowiązkowości pracowników służby wykonawczej w wypełnianiu powierzonych im obowiązków:

Telegram nadany z Warszawy w dniu 30. XII. 1933 r. o godz. 17 min. 45, adresowany do agencji pt. Dora, doszedł do miejsca przeznacze-

nia w dniu 2. I. 1934 r. o godz. 8-mej min. 38.

Przeprowadzone na skutek reklamacji adresata dochodzenie, wykazało co następuje:

Wspomniany telegram został przyjęty w dniu jego nadania o godz. 20 min. 05 przez urząd przechodni, przyczem urzędnik dyżurny usiłował rzekomo nadać go do miejsca przeznaczenia, tj. do agencji p.—t. Dora, jednak, wobec tego, że wspomniana agencja czynna była tylko do godz. 18-tej i na sygnały nie odpowiadała, telegram pozostawił do wydania na dzień następny.

Czyniąc powyższe, winien on był zamieścić odpowiednie adnotacje w dzienniku aparatowym, czego jednak nieuczynił, zanotował natomiast jako rzypuszczalny czas wydania, zalegającego telegram w dniu 31. XII. 1933 r., godz. 8 min. 15.

Powyższe spowodowało, że w dniu 31. XII. 1933 r. tenże urzędnik przez omyłkę potraktował omawiany telegram, jako wydany mimo, iż wydany on nie został, jak również to, że przeprowadzona przez naczelnika urzędu kontrola telegramów nadanych i przechodzących z tego dnia nie mogła ujawnić zaszłego przeoczenia, wskutek umieszczenia na omawianym telegramie przepisanej adnotacji o wydaniu.

Popełnioną omyłkę stwierdzono dopiero w dniu 2. I. 1934 r. na skutek reklamacji adresata w agencji p.-t. Dora, która zwróciła się w tej sprawie do urzędu przechodniego.

Ponieważ tego rodzaju fakty i to w dziale służby, którego rozwój zależy od sprawnego jego działania są niedopuszczalne, przeto z polecenia Pana Ministra winny niedbalstwa pracownik zostanie zwolniony ze służby.

Nr. TE. 2272/2/34 z dnia 2. marca 1934 r.

44.

Kara wydalenia.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zarządzeniem z dnia 9. III. br. Nr. BP. 2151 poleciło urzędom i agencjom, celem przestrzegania ich, podać do wiadomomości co następuje:

Nr. BP. 2151.

Warszawa, dnia 9 marca 1934 r.

KOMUNIKAT.

W ubiegłym miesiącu ponownie stwierdzono fakt, świadczący ujemnie o obowiązkowości pracowników służby wykonawczej.

Mianowicie pewien depeszowy, doręczający w dniu 16. lutego br. telegramy, wbrew obowiązującym przepisom, pozostawił telegram u dozorcy domu, zamiast doręczyć go osobiście adresatowi, skutkiem czego adresat otrzymał wspomniany telegram z dwudniowem opóźnieniem.

Ponieważ tego rodzaju uchybienia w służbie godzą w interesy zarówno publiczności jak i przedsiębiorstwa i podrywają zaufanie do Instytucji Pocztowej, przeto z polecenia Pana Ministra winny niedbalstwa pracownik został zwolniony ze służby.

Nr. AP. 884 z dnia 22. marca 1934 r.

Adres Administracji: DYREKCJA POCZT I TELEGRAFÓW
(Oddział Organizacyjny)
KRAKÓW, UL. WARSZAWSKA L. 3.

PRENUMERATA NA ROK 1933 WYNOSI:

kwartalna 1 zł. 20 gr. | półroczna 2 zł. 40 gr. | roczna 4 zł. 80 gr.

Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 mm. 10 gr. tabelaryczne 20 gr.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada.

WYDAWNICTWO DYREKCJI POCZT I TELEGRAFÓW W KRAKOWIE.
Drukarnia L. Gronusia i Ski w Krakowie. Cena 20 gr.